

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě - pobočka v Olomouci rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Zuzany Šnejdrové, Ph.D., a soudkyň Mgr. Jany Volkové a Mgr. Barbory Berkové ve věci

žalobce: R. J., narozený dne X
bytem M. 1128, X U.
zastoupený advokátkou Mgr. Martinou Šamlotovou
sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě na ochranu proti nečinnosti

takto:

I. Žalovaný je **povinen** vydat rozhodnutí v řízení vedeném žalovaným pod sp. zn. OAM-7594/MC-2010 do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 10 228 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám advokátky Mgr. Martiny Šamlotové, sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou dne 23. 1. 2020 u Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci domáhal, aby krajský soud žalovanému uložil povinnost vydat do 30 dnů od právní moci rozsudku rozhodnutí ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu podle § 77

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

odst. 2 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

2. Žalobce v žalobě uvedl, že žalovaný poté, co dne 25. 4. 2019 jeho první rozhodnutí ze dne 18. 1. 2019, č. j. OAM-7594-54/MC-2010, zrušil odvolací orgán, nevydal nové rozhodnutí ve věci. Žalobce proto podal dne 18. 7. 2019 u Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců (dále jen „Komise“) žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti dle § 80 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“, „s. ř.“). Opatřením proti nečinnosti ze dne 8. 8. 2019, č. j. MV-101780-3/SO-2019, přikázala Komise žalovanému, aby do 30 dnů od doručení opatření vydal rozhodnutí ve věci. Žalovaný však do dne podání žaloby rozhodnutí nevydal.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě ze dne 11. 3. 2020 uvedl, že lhůta 30 dnů stanovená nadřízeným orgánem je lhůtou pouze pořádkovou, lhůty pro vydání rozhodnutí stanoví § 169t zákona o pobytu cizinců a žalovaný nadále ve shodě s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2017, č. j. 5 Azs 151/2017-23, provádí nezbytné úkony k bezodkladnému posouzení zrušení povolení k trvalému pobytu. Žalovaný dále sdělil, že dne 5. 3. 2020 předvolal žalobce k výsledku, který se má uskutečnit dne 26. 3. 2020. Žalovaný nebyl nečinný, jelikož prováděl nezbytné úkony k tomu, aby mohl „zodpovědně rozhodnout“.
4. Ze správního spisu a předložených podkladů krajský soud zjistil, že dne 23. 3. 2010 bylo zahájeno z moci úřední řízení o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce podle § 77 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
5. Žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 1. 2019, č. j. OAM-7594-54/MC-10, zrušil platnost povolení žalobce k trvalému pobytu a podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovil žalobci lhůtu k vycestování z území.
6. Komise rozhodnutím ze dne 25. 4. 2019, č. j. MV-41874-4/SP-2019, k odvolání žalobce rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2019 zrušila a věc mu vrátila k dalšímu řízení. Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 29. 4. 2019.
7. Žádostí o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 3 s. ř. ze dne 18. 7. 2019 žádal žalobce Komisi, aby jako nadřízený orgán žalovaného učinila ve smyslu § 80 odst. 3 s. ř. opatření proti nečinnosti, jelikož žalovaný dosud nerozhodl ve věci zrušení povolení k trvalému pobytu.
8. Komise opatřením proti nečinnosti ze dne 8. 8. 2019 přikázala žalovanému, aby do 30 dnů od doručení tohoto opatření proti nečinnosti vydal rozhodnutí ve věci řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce. Tuto skutečnost nečiní žalovaný spornou.
9. Žalovaný vyrozuměním ze dne 6. 3. 2020 uvědomil žalobce, že dne 26. 3. 2020 bude na pracovišti Ministerstva vnitra v Přerově proveden úkon podle § 165 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, konkrétně výslech účastníka řízení.
10. Dne 16. 3. 2020 žalovaný vyrozuměl žalobce, že jeho výslech nebude z důvodu aktuální bezpečnostní situace na území České republiky realizován.
11. Usnesením ze dne 20. 4. 2020, č. j. OAM-7594-65/MC-2010 (dále jen „usnesení o přerušení řízení“), žalovaný rozhodl, že se správní řízení vedené pod sp. zn. OAM-7594/MC-2010 přerušuje dle § 64 odst. 1 písm. e) s. ř., a to do doby skončení mimořádných opatření v souvislosti s vyhlášeným nouzový stavem v České republice. Žalovaný uvedl, že

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

s ohledem na nouzový stav vyhlášený vládou dne 12. 3. 2020 usnesením č. 194/2020 nebylo možné provést výslech žalobce. Z důvodu mimořádné situace v České republice a vyhlášení nouzového stavu žalovaný přerušil řízení, protože kvůli vyhlášení nouzového stavu nelze provést některé úkony v řízení, a to včetně výsledku účastníka. Uvedl, že *„řízení se tak přerušuje na dobu trvání mimořádných opatření. Neprodleně po skončení mimořádných opatření bude účastník řízení znovu předvolán k provedení úkonu, který je nezbytný ke zjištění skutkového stavu věci“*.

12. Ze správního spisu se podává, že žalovaný do rozhodnutí soudu ve věci dosud nerozhodl.
13. V souladu s § 81 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), rozhodoval soud o žalobě na základě skutkového stavu zjištěného ke dni vydání svého rozhodnutí. Ve věci soud rozhodoval bez nařízení ústního jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce i žalovaný s takovým postupem souhlasili.
14. Podle § 79 odst. 1 s. ř. s. *ten, kdo bezvýsledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení*.
15. Správní soudnictví a ochrana v něm poskytovaná je podle § 5 s. ř. s. koncipována na zásadě subsidiarity. Žalobce se proto může obrátit na soud až poté, co se pokusí „vymoci“ vydání rozhodnutí na veřejné správě postupem podle procesního předpisu platného pro řízení u správního orgánu. Tím byl v posuzované věci správní řád. Krajský soud proto předně posuzoval, zda žalobce před podáním žaloby splnil podmínku vyčerpání prostředků, které právě správní řád stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu ve smyslu výše citovaného § 79 odst. 1 s. ř. s. V dané věci tuto podmínku přípustnosti žalobce splnil, neboť, jak vyžaduje judikatura, dne 18. 7. 2019 požádal Komisi o uplatnění opatření proti nečinnosti podle § 80 odst. 3 správního řádu (k tomu srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2016, č. j. 5 As 9/2015-59, č. 3409/2016 Sb. NSS).
16. Podmínkou přípustnosti žaloby na ochranu proti nečinnosti však není pouhé vyčerpání prostředku ochrany proti nečinnosti, ale také bezvýslednost tohoto vyčerpání. V posuzované věci bylo návrhu žalobce sice vyhověno, neboť Komise přikázala nečinnému žalovanému ve smyslu § 80 odst. 4 písm. a) správního řádu, aby nečinnost odstranil, avšak žalovaný v nadřízeném orgánem stanovené lhůtě 30 dnů ode dne doručení opatření rozhodnutí nevydal.
17. Krajský soud dále posuzoval včasnost žaloby dle § 80 odst. 1 s. ř. s., podle něhož lze žalobu podat nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí. V posuzované věci bylo rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2019 zrušeno rozhodnutím Komise ze dne 25. 4. 2019. Pokud je rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušeno a věc je mu vrácena k novému rozhodnutí, jak tomu bylo v posuzované věci, běží lhůta pro rozhodnutí správního orgánu znovu ode dne právní moci zrušujícího rozhodnutí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 1. 2016, č. j. 4 As 248/2015-30). V posuzované věci nabylo zrušující rozhodnutí Komise právní moci dne 29. 4. 2019, tudíž byl žalovaný povinen vydat rozhodnutí ve lhůtě do 30 dnů, která počala běžet dne 30. 4. 2019 a skončila dne 29. 5. 2019, což však neučinil.

18. Lze proto uzavřít, že žaloba doručená soudu dne 23. 1. 2020 byla podána včas, neboť byla podána v jednoroční lhůtě dle § 80 odst. 1 s. ř. s., plynoucí ode dne marného uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí, tj. od 29. 5. 2019. Posledním dnem pro podání žaloby by byl den 29. 5. 2020.
19. Krajský soud zjistil, že žalovaný ve věci od 29. 5. 2019 do vydání tohoto rozsudku nerozhodl, byl proto nečinný. Následně se však zabýval tím, jaký vliv mělo na nečinnost žalovaného přerušení řízení usnesením ze dne 20. 4. 2020. Žalovaný řízení sp. zn. OAM-7594/MC-2010 přerušil podle § 64 odst. 1 písm. e) s. ř. do doby skončení mimořádných opatření v souvislosti s vyhlášeným nouzový stavem v České republice. Žalovaný v usnesení uvedl, že s ohledem na mimořádnou situaci v České republice a nouzový stav vyhlášený vládou dne 12. 3. 2020 usnesením č. 194/2020 přerušil řízení, protože nebylo možné provést některé úkony v řízení, a to včetně výsledku účastníka. Sdělil, že *„řízení se tak přerušuje na dobu trvání mimořádných opatření. Neprodleně po skončení mimořádných opatření bude účastník řízení znovu předvolán k provedení úkonu, který je nezbytný ke zjištění skutkového stavu věci“*. K tomu krajský soud uvádí, že okamžik, ke kterému má být ukončeno přerušení řízení, žalovaný stanovil vágním a nepřezkoumatelným způsobem. Žalovaný v usnesení o přerušení řízení vázal nemožnost provedení úkonů v řízení na nouzový stav, následně však stanovil, že se řízení přerušuje na dobu trvání mimořádných opatření, aniž by tato mimořádná opatření jakkoli konkretizoval či vyložil, jaká opatření mají na nemožnost pokračovat v řízení vliv.
20. Podle § 69 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví mimořádnými opatřeními při epidemii nebo nebezpečí jejího vzniku jsou
- a) zákaz nebo omezení výroby, úpravy, úschovy, dopravy, dovozu, vývozu, prodeje a jiného nakládání s potravinami a dalšími výrobky, kterými může být šířeno infekční onemocnění, popřípadě příkaz k jejich zničení,
 - b) zákaz nebo omezení styku skupin fyzických osob podezřelých z nákazy s ostatními fyzickými osobami, zejména omezení cestování z některých oblastí a omezení dopravy mezi některými oblastmi, zákaz nebo omezení slavností, divadelních a filmových představení, sportovních a jiných shromáždění a trhů, uzavření zdravotnických zařízení jednodenní nebo lůžkové péče, zařízení sociálních služeb, škol, školských zařízení, zotavovacích akcí, jakož i ubytovacích podniků a provozoven stravovacích služeb nebo omezení jejich provozu,
 - c) zákaz nebo omezení výroby, úpravy, dopravy a jiného nakládání s pitnou vodou a vodami užívanými k účelům podle § 6a a 6d, zákaz používání vod ze studní, pramenů, vodních nádrží, rybníků, potoků a řek,
 - d) příkaz k vyčlenění lůžek ve zdravotnických zařízeních,
 - e) příkaz k provedení ohniskové dezinfekce, dezinsekce a deratizace na celém zasaženém území; ohniskovou dezinfekci, dezinsekci a deratizaci provede zdravotní ústav (§ 86 odst. 1), stanoví-li tak rozhodnutím příslušný orgán ochrany veřejného zdraví. Náklady na tuto ohniskovou dezinfekci, dezinsekci a deratizaci provedenou zdravotním ústavem jsou hrazeny ze státního rozpočtu,
 - f) příkaz k varovnému označení objektů, v nichž došlo k infekčnímu onemocnění, a text tohoto označení,
 - g) mimořádné očkování a preventivní podání jiných léčiv (profylaxe),
 - h) příkaz k vyčlenění objektu v majetku státu, kraje nebo obce k izolaci fyzických osob nebo jejich karanténě,

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

i) zákaz nebo nařízení další určité činnosti k likvidaci epidemie nebo nebezpečí jejího vzniku.

21. Krajský soud uvádí, že mimořádná opatření se mohou vztahovat na odlišné subjekty a také omezení na jejich základě mohou být zcela odlišná. Žalovaný v usnesení o přerušení řízení nespecifikoval, o jaká opatření by se mělo jednat. V usnesení provedeným – zcela neurčitým – vymezením mimořádných opatření by mohlo dojít k situaci, že řízení o zrušení trvalého pobytu bude přerušeno z důvodu mimořádného opatření, které však vedení předmětného řízení nijak neomezuje a na řízení či provedení úkonu v řízení nemá žádný vliv. Dle krajského soudu takovýto postup není možné připustit. Přerušení řízení je dle § 64 ods. 4 s. ř. možné jen na nezbytně nutnou dobu, což vymezení v usnesení o přerušení řízení nesplňuje. Dle krajského soudu na postup v řízení mohla mít vliv toliko taková opatření, která skutečně zamezovala provedení úkonů v řízení a rozhodnutí ve věci, nikoli jakákoli mimořádná opatření, jak je uvedeno v rozhodnutí o přerušení řízení („řízení se přerušuje na dobu trvání mimořádných opatření“).
22. Krajský soud po prostudování jednotlivých mimořádných opatření po vyhlášení nouzového stavu zjistil, že provedení úkonů v řízení nebylo skutečně možné kvůli omezení volného pohybu v rámci České republiky z důvodu výskytu SARS-CoV-2. Vláda usnesením ze dne 15. 3. 2020, č. 85/2020 Sb., o přijetí krizového opatření (dále jen „usnesení vlády o omezení svobody pohybu“), zakázala s blíže specifikovanými výjimkami volný pohyb osob na území celé České republiky. Toto usnesení vlády bylo zrušeno usnesením vlády ze dne 23. 3. 2020, č. 126/2020 Sb. Tímto usnesením zároveň vláda vzala na vědomí mimořádné opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 23. 3. 2020, č. j. MZDR 12745/2020-1 (dále jen „mimořádné opatření o omezení svobody pohybu ze dne 23. 3. 2020“), kterým bylo prodlouženo omezení volného pohybu osob až na výjimky a kterým bylo nařízeno omezení pohybu na veřejně dostupných místech a omezení kontaktů, a to na dobu do dne 1. 4. 2020 do 6:00 hod. Mimořádné opatření o omezení svobody pohybu ze dne 23. 3. 2020 bylo nahrazeno mimořádným opatřením ze dne 30. 3. 2020, č. j. MZDR 12745/2020-4/MIN/KAN, toto mimořádné opatření bylo zrušeno mimořádným opatřením Ministerstva zdravotnictví ze dne 6. 4. 2020, č. j. MZDR 15190/2020-4/MIN/KAN, a toto bylo zrušeno mimořádným opatřením Ministerstva zdravotnictví ze dne 10. 4. 2020, č. j. MZDR 15190/2020-5/MIN/KAN. Všechna tato mimořádná opatření zakazovala volný pohyb osob s blíže určenými výjimkami.
23. Ministerstvo zdravotnictví následně mimořádným opatřením ze dne 15. 4. 2020, č. j. MZDR 16195/2020-1/MIN/KAN, s účinností ode dne 20. 4. 2020 od 0:00 hod zrušilo mimořádné opatření ze dne 10. 4. 2020, zakázalo s výjimkami volný pohyb osob na území celé České republiky a nařídilo osobám pobývajícím na území České republiky omezit pohyb na veřejně dostupných místech na dobu nezbytně nutnou a pobývat v místě svého bydliště. Dále nařídilo omezit kontakty s jinými osobami na nezbytně nutnou míru, pobývat na veřejně dostupných místech nejvýše v počtu dvou osob, s výjimkou členů domácnosti, výkonu povolání, podnikatelské nebo jiné obdobné činnosti, účasti na pohřbu, a zachovávat při kontaktu s ostatními osobami, s výjimkou členů domácnosti, odstup nejméně 2 metry, pokud to je možné. Nařídilo též konzumovat potraviny včetně nápojů na veřejnosti v místě jejich prodeje pouze v nezbytně nutných případech pro potřeby nezbytného občerstvení, jedná-li se o potraviny určené k bezprostřední konzumaci, a v takovém případě se vzdálit za účelem jejich konzumace od prodejny, výdejového okénka apod. alespoň 10 metrů. Mimořádné opatření Ministerstva Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

zdravotnictví ze dne 15. 4. 2020 zrušil Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 23. 4. 2020, sp. zn. 14 A 41/2020.

24. Ze shora popsaných skutečností jasně vyplývá, že v době pandemie koronaviru bylo přijato velké množství opatření, přičemž některá z nich byla následně zrušena a nahrazena novými opatřeními. S ohledem na tuto nepřehlednost a širokou škálu opatření proto bylo třeba, aby žalovaný v usnesení o přerušení řízení jasně definoval, jaká opatření mají na přerušení řízení vliv. Pouze na základě přesné specifikace opatření bylo totiž následně možné stanovit, kdy přerušení řízení skončí. Doba trvání přerušení řízení, jak ji upravil žalovaný, je obecná a vágní, jelikož na základě usnesení o přerušení řízení nelze učinit závěr o tom, k jakému okamžiku bude přerušení řízení ukončeno, což způsobuje nepřijatelnou právní nejistotu žalobce. Postup žalovaného tak krajský soud nemohl aprobovat.
25. Žalovaný v usnesení o přerušení řízení dále tvrdil, že úkony v řízení nelze provést z důvodu nouzového stavu (*„s ohledem na vyhlášení nouzového stavu nelze provést některé úkony v řízení a to včetně výsledku účastníka řízení“*). Krajský soud se proto zabýval tím, zda je v okamžiku vydání tohoto rozsudku vyhlášen nouzový stav, na jehož základě (*„s ohledem na mimořádnou situaci v České republice a vyhlášení nouzového stavu“*) žalovaný přerušil řízení.
26. Krajský soud zjistil, že nouzový stav byl vyhlášen usnesením Vlády České republiky č. 69/2020 Sb. v souladu s čl. 5 a 6 ústavního zákona č. 110/1998 Sb., o bezpečnosti České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ústavní zákon o bezpečnosti“), z důvodu ohrožení zdraví v souvislosti s prokázáním výskytu koronaviru (označovaný jako SARS CoV-2) od 14.00 hodin dne 12. 3. 2020 na dobu 30 dnů. Usnesením č. 156/2020 Sb. vláda prodloužila nouzový stav do 30. 4. 2020, a to na základě souhlasu Poslanecké sněmovny Parlamentu České republiky uděleného jejím usnesením ze dne 7. 4. 2020 č. 1012. Vláda prodloužila nouzový stav do 17. 5. 2020 usnesením č. 485 ze dne 30. 4. 2020 na základě souhlasu poslanecké sněmovny. Od 18. 5. 2020 tak již nouzový stav vyhlášen není.
27. V souvislosti s nouzovým stavem vydala vláda usnesení č. 217 ze dne 15. 3. 2020, o přijetí krizového opatření. V něm výslovně uvedla, že jej vydává v návaznosti na usnesení vlády č. 194 ze dne 12. 3. 2020, kterým vláda vyhlásila pro území České republiky nouzový stav. Usnesením č. 217 vláda s účinností ode dne 16. 3. 2020 od 00:00 hod. do dne 24. 3. 2020 do 6:00 hod. uložila orgánům veřejné moci a správním orgánům, aby v rámci všech svých pracovišť zahájily omezený provoz vyplývající z nouzového stavu, spočívající mimo jiné v omezení osobního kontaktu zaměstnanců s adresáty veřejné správy (s žadateli, s jinými účastníky správních řízení) a dalšími externími osobami (dále jen „klienti/veřejnost“) na nezbytně nutnou úroveň. Jak již bylo uvedeno, usnesením č. 217 bylo navázáno na nouzový stav, který však trval pouze do 17. 5. 2020. V době rozhodnutí krajského soudu tak nouzový stav, který by zabraňoval provedení úkonů v řízení, vyhlášen nebyl.
28. Lze tak uzavřít, že v České republice v okamžiku vydání tohoto rozsudku nebyl vyhlášen nouzový stav a taktéž nebyl omezen pohyb osob v rámci České republiky. Také došlo k rozvolnění přijatých opatření usnesením vlády č. 537 ze dne 11. 5. 2020. Dle krajského soudu tak v okamžiku vydání tohoto rozsudku nebyla již přijata žádná mimořádná opatření, která by znemožňovala provedení úkonů v řízení a rozhodnutí ve věci. Za této situace krajský soud dospěl k závěru, že důvody, pro které bylo řízení o zrušení trvalého

pobytu žalobce přerušeno, již netrvalí a nic nebrání žalovanému v tom, aby ve věci rozhodl.

29. Krajský soud zdůrazňuje, že žalovaný byl nečinný téměř osm měsíců již k okamžiku podání žaloby (od 30. 5. 2019 do 23. 1. 2020). Nouzový stav a s ním související přerušování řízení na tom, že je žalovaný nečinný, nic nezměnilo, pouze nelze žalovanému klást k tíži, že nerozhodl ve věci v době nouzového stavu. Co mu však vytknout lze, je nečinnost počínající od 30. 5. 2019, navíc za situace, že nečinnost žalovaného shledala již dne 8. 8. 2019 Komise a opatřením proti nečinnosti přikázala žalovanému, aby do 30 dnů od doručení tohoto opatření proti nečinnosti vydal rozhodnutí ve věci řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce. Žalovaný však i přes opatření proti nečinnosti zůstal nečinný a ve věci nerozhodl, toliko po více než osmi měsících od tohoto opatření oznámil žalobci, že bude vyslechnut, což na jeho nečinnosti nic nemění. Krajský soud proto dospěl k závěru, že je žaloba důvodná, jelikož do dne vydání tohoto rozsudku žalovaný dle zjištění soudu ve věci nerozhodl.
30. Pro úplnost krajský soud uvádí, že se neopomněl zabývat materiálním korektivem ochrany před nečinností, který judikatura převzala z § 71 odst. 4 správního řádu, podle něhož se nemůže dovolávat nedodržení lhůt ten účastník, který je způsobil. V rozsudku ze dne 10. 12. 2012, č. j. 2 Ans 14/2012-41, však Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že přijme-li nadřízený správní orgán opatření proti nečinnosti (§ 80 odst. 4 správního řádu), je tím presumován fakt, že správní orgán nečinný byl, a správní soud již není oprávněn tento závěr přehodnocovat a procesním chováním žalobce se, z pohledu § 71 odst. 4 správního řádu, může zabývat jen od okamžiku přijetí tohoto opatření proti nečinnosti. Z obsahu spisu však nelze dovodit, že by žalobce svým chováním jakkoli průtahy v řízení zavinil, což ostatně netvrdil ani žalovaný ve svém vyjádření k žalobě.
31. K námitce žalovaného vztahující se k charakteru 30 denní lhůty krajský soud uvádí, že lhůta, v níž Komise přikázala žalovanému vydat rozhodnutí, nemůže být chápána tak, že by zakládala novou lhůtu pro vydání rozhodnutí správního orgánu či že by tuto lhůtu prodlužovala. Opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu bylo sice prostředkem, který bylo třeba bezvysledně vyčerpat, aby žalobci svědčila aktivní legitimace k podání nečinnostní žaloby, avšak běh lhůty pro podání žaloby se stále odvíjí od marného uplynutí lhůty pro vydání rozhodnutí stanovené zákonem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 5. 2017, č. j. 1 Azs 270/2016-32). Rozhodný pro posouzení důvodnosti žaloby byl proto den 29. 5. 2019, kdy marně uplynula lhůta pro vydání rozhodnutí po zrušujícím rozhodnutí Komise.
32. Závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 8. 2017, č. j. 5 Azs 151/2017-23, žalovaný zcela dezinterpretoval. Pořádkový charakter lhůty pro vydání rozhodnutí znamená, že tato lhůta není propadná, a tudíž správní orgán může, resp. musí pokračovat v zahájeném řízení a vydat rozhodnutí i po jejím uplynutí, přičemž samotné nedodržení lhůty pro vydání rozhodnutí nezpůsobuje jeho nezákonnost. Marné uplynutí zákonem stanovené lhůty pro vydání rozhodnutí, byť má pořádkový charakter, však představuje za podmínek § 79 s. ř. s. nečinnost správního orgánu, před níž soudy ve správním soudnictví poskytují ochranu. Závěr žalobce, že jej lhůta dle § 169t zákona o pobytu cizinců z důvodu jejího pořádkového charakteru nezavazuje, je mylný.
33. Ze všech uvedených důvodů soud žalobě vyhověl a uložil žalovanému povinnost vydat do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku v předmětné věci meritorní rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

34. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žalovanému uložil povinnost nahradit procesně úspěšnému žalobci jeho důvodně vynaložené náklady, které spočívají v: soudním poplatku ve výši 2 000 Kč; odměně advokáta ve výši 6 200 Kč za dva úkony právní služby (převzetí věci a sepsí žaloby) dle § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „AT“), přičemž výše odměny za 1 úkon právní služby ve výši 3 100 Kč stanovil dle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 AT; dvou režijních paušálech po 300 Kč dle § 13 odst. 4 AT za provedené úkony právní služby, tj. 600 Kč; a dále náhrady za DPH ve výši 1428 Kč, kterou je zástupce žalobce, jakožto plátce povinen z odměny a náhrad odvést. K náhradě nákladů řízení v celkové výši 10 228 Kč soud stanovil žalobci přiměřenou lhůtu 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Nesplní-li povinný dobrovolně, co mu ukládá vykonatelné soudní rozhodnutí, může oprávněný podat návrh na soudní výkon rozhodnutí.

Olomouc 28. května 2020

JUDr. Zuzana Šnejdrlová, Ph.D. v. r.
předsedkyně senátu